

Rába gyár Rendkívüli jutalom

Tizenkétfemlérd forint értékű termelési értéket képeztek az év első háromnegyed évében a győri Rába Magyar Vagon- és Gépgyárban. Minden keresletet kielégítettek a gyár termékeiből: motorokból, futóművekből, mezőgazdasági erőgépekből, kamionokból, állattartó berendezésekből, pótkatrészekből.

Azoknak a munkahelyeknek a dolgozói, akik feladataikat a kívánt szinten, vagy azon felül látták el, rendkívüli jutalomban részesültek. Kilencezer fizikai munkás, technikus, mérnök, különböző szintű vezető kapott jutalmat. Összesen több mint 20 millió forintot fizettek ki.

Belépett a gazdálkodó szervek „kapuin”

Népfront és gazdaságpolitika

Négy esztendő munkáját tette mérlegre a Hazafias Népfront gazdaságpolitikai bizottsága csütörtöki, tegnapi ülésén. A bizottság — amelynek a pénzügyi, éltszínvonal-politikai és termelés politikai albizottságaiban 35 szakember tevékenykedik — az utóbbi esztendőben számmottevő eredményeket mutatott fel, a gazdasági életet szabályozó, országos érvényű jogszabályok megalkotásának támogatásában, a különböző törvények előkészítésében. Tagjai szoros kapcsolatban tartanak a területi népfrent-bizottságokkal, sok ezer aktivista munkáját hangolták egybe az ország előtt álló

gazdasági feladatok megoldására.

A népfrentmozgalom — szövegezték le a tanácskozáson — belépett a gazdálkodó szervek „kapuin”, az országos és helyi gazdasági igazgatás partnerévé, egyik segítőjévé vált. A mozgalom gazdaságpolitikai tevékenységének legidőszerűbb tennivalója most a VI. ötéves terv előkészítésének támogatása, megalapozása. Ez egyébként nemcsak a népfrent, hanem az egész ország küszöbönálló feladata, természetes hát, hogy a legszélesebb tömegbázisú mozgalom is ezt tekintti legfontosabb teendőjének. (MTI)

AMPS-szisztéma

Munkaszervezés felső fokon

— A termelékenység tizenöt, a termelés 10 százalékkal növekszik változatlan létszám mellett.

— Jól értettem a számokat?

— Mészáros János, a textilművek igazgatója bólint.

— Új gépeket vettek?

— Nem. Új munkaszervezési módszert alkalmazunk, az AMPS-szisztémát.

— Hallottunk eddig ZD-ről, MTM-ről...

— Az AMPS-szisztémát az amerikai Werner International cég szervezői honosították meg Magyarországon, először egyik testvérvállalatunknál, a Kőbányai Textilművekben vizsgázt.

— Hogyan?

— Jelese. A módszert magát a Könnyűipari Minisztérium javasolta a kőbányai kollegáknak, akik meg is ismerték, s vállalták, hogy a minisztérium módszertani és továbbképző intézetének segítségével a többi pamutipari vállalatnál is adaptálják.

— Ez történik most?

— A kettes fonoda dolgozóit tanítjuk be. Egy csoport kilenc emberből áll, egy tanfolyam négy héti tart. Az első héten felméri azt, hogy a dolgozó milyen képességgel rendelkezik, a másodikon a munkafázisokat gyakorolják, majd üzemi gyakorlat következik. Kezdetben tulajdonképpen tesztelés folyik; megállapítják azt is, hogy a munkásnak milyen az általános intelligenciája és felismerő képessége.

— Miért van erre szükség?

— Az AMPS-szisztéma a fonómunkát három alaptevékenységre osztja. Ki kell deríteni, hogy a fononók melyikre legalkalmasabbak. Ezután kezdik a műveleteket gyakorolni. Mindezt addig csinálják, míg az adott munkafázisra megadott szintidőt el nem érik.

— És ha elérik?

— Egy géppel többet tudnak kezelni.

— A terhelés?

— Ugyanannyi!

— Nehezen értem!

— Pedig egyszerű. Ha a fononó racionálisabb mozdulatokkal oldja meg a feladatot, egyszerűsödik könnyebben is oldja meg.

— A dolgozók szívesen vállalkoztak a tanfolyamra?

— Kezdetben minden új dolog ellenállásba ütközik.

Már a kőbányai tapasztalatok is azt mutatták, hogy a munkások kezdetben csak arra gondoltak; — több orsót kell kezelni...

— Most?

— Látják az előnyöket.

— A fizetést tartalmazó borítékban is?

— Természetesen. Egy-egy fononó bére átlagban ezer forinttal lett magasabb. Az AMPS-szisztéma ugyanis bevezetési elveket is előír.

— Miért?

— Hogy valóban működőképes legyen a munkarendszer. És előír egy sor munkaszervezési kritériumot is. A szervező javaslatokat tesz az alapananyag-ellátás optimális módjára, a gépek karbantartására; elmondja, hogy milyen legyen a technológia. Mint mondtam: az AMPS nemcsak a dolgozók átképzésének módszerét tartalmazza, hanem munkaszervezési rendszert is.

— A tudást általában nem adják olcsón...

— Egy dolgozó kiképzése húszezer forintba kerül.

— Száz fononó tanul. Ez kétféle. Megtérül?

— Mészáros János felhív valakit a gyárból. Rövid konzultáció következik, majd mondja:

— Körülbelül egy év alatt térül meg a költség. És hogy mi lesz a következő évben, az ebből a tényből már megbecsülhető...

— Egyszóval érdemes volt bevezetni az AMPS-szisztémát?

— Feltétlenül, de meg kell jegyezni, hogy a szövegben is egyre jobb az eredmény.

Hétköznapi

Minden út Pestről vezet

Van, akinek ünnepnap az életében, amikor elhatározza: külföldre utazik. Az indulás boldog napjái azonban sok hétköznapi teherrel kezdik a műveleteket gyakorolni. Mindezt addig csinálják, míg az adott munkafázisra megadott szintidőt el nem érik.

Van, akinek ünnepnap az életében, amikor elhatározza: külföldre utazik. Az indulás boldog napjái azonban sok hétköznapi teherrel kezdik a műveleteket gyakorolni. Mindezt addig csinálják, míg az adott munkafázisra megadott szintidőt el nem érik.

Savanyú a túró

Apró semmisség, talán szóra sem érdemes. Ki ne vett volna már melegítéskor megsavanyodó tejet, szilkadt kenyeret, záptojást, ütődött gyümölcsöt? Bosszankodunk először, aztán legtöbbször napirendre térünk fölőtte.

Mondhatnám, ennyi hiúhó egy pár forintos túró miatt, meg ugyan, kinek van erre ideje, meg hogy van nekünk ennél nagyobb bajunk is! De nem ezt mondom. Áruljon csak a kereskedelem friss túrot!

Ch. A.

Kiút a kátyúból

Fodrozik a Tisza vize a tápéi komp körül. A motor csendes berregéssel viszi az óriás deszkaladikot. Miután a parthoz ér, Széll András befűzi a hatalmas láncot a karikába.

— Tudom, mire kíváncsi pillantott rám. — Húsz év után nehezen válik az ember a földtől. De a végén már nem lehetett bírni, ami ott történt. Feketedett a széna, a lucerna. 130 forint jutott egy napra és a tíz órai munka ára annál több nem lehetett.

Bent a majorban, a hosszú istálló végeiben Tóth József kiskocsiból lapátolta a darát. Kertelés nélkül mondja a magját:

— Azért süllyedt idáig a gazdaság, mert tönkrementek a jószágok. Harmadára esett vissza a tejük. Nem pihentek az állatok. Behajtottunk, kihajtottunk, ez ment egész nap... Úgy néztek ki az istállók mint akiknek se ura se gazdája. Megesett, hogy három napig nem volt kihordva a trágya. A délután gondozót nem érdekelte, hogy én reggel két vödör vízzel mosom le a tehén tőgyét.

Miközben befejezi az abrakolást, bekapcsolja a főlakasztia a csőre a fejtápot, egy vödör vízzel három tehén tőgyét is megmossa.

— En gazdája vagyok ennek a harminchatnak — mutat végig a betonvályúba görnyedt állatokon. Tudom, hogy magamon segíték, ha rendesen megcsinálom a munkám. Úgy volt már, hogy én is odébb állok.

Nagy laváttal letolja a betonplaccról a trágyát, s közben szabadkoczik: azért még sok minden dögög, de már papucsban végig lehet menni az istállón.

Nyártól új szakembereket irányították a téleszt. Adám Sándor elnök Mihálvteléről került ide. Első dolga volt, hogy a tehénészeti telepen rendet tegyen.

Sainos, röstellni való állapotok uralkodtak. Laros helyre építették az istállót, a szennyvíz előtti a környéket. De ez a kisebb gondunk. A téesztnek csaknem 200 millió forint értékű a vagyona és 20 millió a vesztesége. A 4 ezer 400 hektár területbe két idegen gazdaság, a nagyfai és az algyői téeszt élkeződik. Amikor magas a Tisza vize, drágán — 70 kilométeres kerülővel, Algyón át — közlekedünk egyik parcelláról a másikra.

Fele földünkön az olajosok dolgoznak, pontosabban a terület 70 százalékán.

Az elnök folytatja:

— Az olajbar tisztességesen térít, de az elmaradt jövedelem megfizethetetlen. Sainos, éppen azokon a földeken, ahol az olajipari létesítmények vannak, elmaradt a belvízrendezés. Most már késő, hiszen ha utólag csinálnánk meg, 200—300 millió forint terméskiesésük lenne az olajosoknak a leállításból.

— A többi föld milyen?

— Elkezdtek a vízrendezést. Olyan állapotot szeretnénk teremteni, hogy a természetes talajvíz ne okozzon kárt. Az idén 600—800 hektárral leszünk készen, s utána még két nekibuzdulásra marad 1600 hektár.

— Tudják használni a drága pénzben épült istállókat, ólakat?

— A szakosított sertéstelepünön az volna a cél hogy minél több disznót vágjunk és dolgozzunk föl mert csak az érné meg. Egyelőre a malacokkal nem tudunk mit kezdeni. Ugyanis ezer kocát tartunk és kevés a hozzávaló hizlaldánk. Veszteségeink vagyunk, új beruházásokra nem is gondolhatunk. Két megoldás közül választanunk: vagy bérből hizlatjuk a sertéseket, vagy nagyon olcsó ólakat építünk a magunk erejéből.

Kiss Tibor főmezőgazdász teszi hozzá:

— Rosszul választották meg a gazdasági épületek helyét. A folyó két oldalára tették a szárítókat, az istállót, az ólakat. Azt se látták előre — nemcsak a tápéiak — hogy a sertéskombinát felé terjeszkedik a város, és most nem tudunk mit csinálni az ólak szennyével. Naponta a 200 köbméter híg trágyát a Tiszába nem engedhetjük, öntözésre nem használhatjuk, mert az olajosok féltik a drága berendezéseket a rozsdásodástól. A tatabányaiak ajánlottak, hogy 30 millió forintért megpróbálják biológiai úton eltávolítani a szennyvizet. Ilyen megoldásra gondolni se merünk. Már csak azért sem, mert a szennyvíztisztítók egvedülnek az országban, s ki tudja, nem faragunk-e be velük is mint már más csodálatosnak kikiáltott kollektívával.

Mert hiába költöttek sokat — felújították a méregdrága, zárt rendszerű sertéstartó telepet —, az most sem tökéletes. Kevés a helyük, sok malac döglök, nem járja kör-

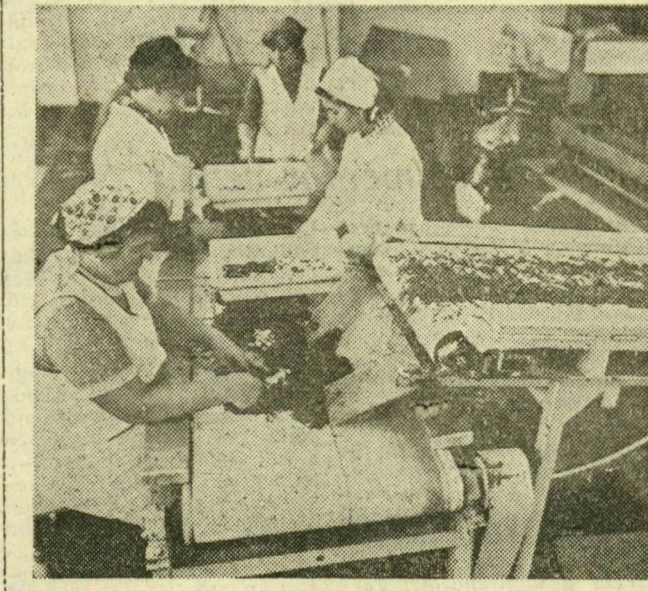
be a levegő a kutyákat, elhasználdták az etetők. Karcsolóláncot és a hozzávaló dobokat sehol se kapnak. Ameddig 1200 tonna sertést nem ad évente a telep, addig nem gazdaságos az üzemeltetése.

A téeszt kátyuba ragadt, maguk erejéből nehezen jutnak ki onnét. Tudják ezt a városi pártbizottságon is, ezért adnak meg minden segítséget. Hozzáértő szakemberek győrii vendégek a szövetkezetben, s tanácsokkal, javaslatokkal segítenek. A tanak is bizalmat szavaztak az új vezetőknek. Márta János háztáji felelős, aki úgy ismeri a tápéiakat mint a saját tenyerét, olyasmit is észrevett, amire azelőtt nem volt példa: búcsú szombatján is dolgoztak a fogatosok, sőt előtte kérték, hogy ne hozzanak ide idegeneket, behordják maguk a szalmát.

Bujdosó bácsi, a portás pedig körbeciklizte a téeszt, és maga szemével győződött meg, hogy tényleg fölszántották a földet. Közben halottak: annyi takarmányt raktak össze, mint mások három évben sem. Beszélték, hogy a kompos Széll Antal, meg Ambrus Béla beadta a fölmondást. Visszakérték magukat a téesztbe.

Majoros Tibor

Paprika, külföldre

Nagy László felvétele

Kedvelt és keresett cikkek külföldön a magyar szárított zöldségek. A ZÖLDÉRT Dorozsmai úti tranzittelepen most a paradicsompaprika feldolgozása tart. Naponta 350 mázsa szárított pritaminpaprika kerül a szákokba. Ennek nagy részét az NSZK-ba szállítják, ahol főként leves ízesítésére használják. Képünkön: a Za'ka Máté szocialista brigád válogatja a készarut